

τελώς ξένα λογικού τίνος σκοπού. "Οτι τὰ σημεῖα ἔκεινα παριστῶσιν ὄρη χιονοσκεπῆ, δὲν εἶνε ἀπίθανον. 'Ἐν τούτοις ὄρως, ἀν οἱ γείτονες ἡμῶν ἔκεινοι ἥθελον νὰ μᾶς ἀπευθύνωσι σημεῖα πρὸς συνεννόησιν, δὲν θὰ ἥδυναντο καλήτερον νὰ πράξωσι τοῦτο ἢ σχεδιάζοντα τοιαῦτα σχήματα, οἵα βλέπομεν τώρα ἐπὶ τοῦ πλανήτου αὐτῶν. 'Η φαντασία εἶναι τολμηρά, τὸ ὄρολογῷ οἱ κώνωπες ἔκεινοι τοῦ οὐρανοῦ δὲν φροντίζουσι βεβαίως περὶ ἡμῶν περισσότερον ἢ ὅσον ἡμεῖς φροντίζομεν περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀν ἐφρόντιζον, δὲν θὰ ἥδυναντο κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως ἔλθωσιν εἰς συνεννόησιν πρὸς ἡμᾶς.

Δι' ἡμᾶς θὰ εἶνε πάντοτε δυσκολώτερον νὰ πέμψωμεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀρεως σημεῖα συνεννοήσεως ἢ νὰ λέψωμεν παρ' αὐτῶν τοιαῦτα, καὶ τοῦτο ἔνεκα τῆς θέσεως τῆς γῆς ἐν τῷ χώρῳ καὶ τῶν φάσεων αὐτῆς· διότι τὸ νυκτερινὸν ἡμισφαίριον τῆς γῆς εἶνε τετραμένον πρὸς τὸν Ἀρην κατὰ τὰς καλητέρας ἐποχὰς τῆς προσεγγίσεως, ὅτε ὁ πλανήτης ἔκεινος παρουσιάζει πρὸς ἡμᾶς πλῆρες τὸ φωτιζόμενον αὐτοῦ ἡμισφαίριον.

Ἡμεῖς ἐντεῦθεν δυνάμενα νὰ διακρίνωμεν ἐπὶ τοῦ Ἀρεως σχήματα, ἔχοντα τὰς διαστάσεις τῆς Σικελίας. Πράγματι, διὰ τῶν τελειοτέρων, ὅπτικῶν ἐργαλείων δυνάμενα νὰ διακρίνωμεν ἡ φωτεινάς κηλίδας ἐπὶ σκιεροῦ ἑδάφους ἢ γραμμάς σκιεράς ἐπὶ φωτεινοῦ ἑδάφους ἔχοντας πραγματικὸν εὑρός 68 χιλιομέτρων. Διακρίνομεν ωσαντως σχήματα τῶν ὄποιων η ἔκτασις δὲν ὑπερβαίνει τὴν τῆς Ἰσλανδίας, τῆς Σικελίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης κτλ.

"Οτε ὁ ἀστρονόμος Asaph Hall ἀπὸ τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Βασιγκτώνος ἀνεκάλυψε τοὺς δυρυφόρους τοῦ Ἀρεως καὶ ἐμέτρησεν ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν τὴν ἄκραν

αὐτῶν σμικρότητα, ἵτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν διάμετρον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὰ τρία ἡ τέσσαρα δευτερόλεπτα τῆς μοίρας, ἕκαμεν ὁ ἴδιος ὑπαινιγμόν τινα περὶ τοῦ σχεδίου, ὅπερ ἀνεφέρομεν ἀντέρω, ἵτοι τῆς συγκοινωνίας ἡμῶν μετὰ τῆς σελήνης διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων· ἐπέραινε δὲ τὸν λόγον μὲ τὰς λέξεις: «It is by no means a chimerical project.»

"Ἄν λοιπὸν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρεως δύνανται νὰ μᾶς παρατηρῶσι διὰ μεθόδων ποριζούσων ἀποτελέσματα ἀνάλογα πρὸς τὰ ἡμέτερα, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ χαράξωμεν διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός γεωμετρικὰ σχήματα ἀρκούντως μεγάλης ἐκτάσεως.

Δὲν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος ἡ δοκιμή. Θὰ ἔχρειάγετο βεβαίως νὰ βίψωμεν ὀλίγα τινά ἔκατομμύρια εἰς τὴν ἥδατσαν — ἀντὶ νὰ τὰ βίψωμεν εἰς τοὺς στρατῶνας. Τὰ ἔνθη τῆς Εὑρώπης ἥδυναντο νὰ συνεννοήσωσι διὰ μίαν τοιαύτην ἀπόπειραν. Ἄλλα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἥδυνάμενα νὰ προσδοκῶμεν ἐκ τῆς δοκιμῆς ταύτης, ὅσονδηποτε μέγα καὶ ὑψηλὸν εἶνε αὐτὸ καδ' ἔαυτό, εἶνε ὄμως τοσοῦτο προβληματῶδες καὶ τοσαῦτα θὰ περενέβαλλον προσκόμματα αἱ θλιβεροὶ συνθῆκαι τῆς ιδίας ἡμῶν ἀτμοσφαίρας (ἐπὶ τοῦ Ἀρεως ἐπικρατεῖ σχεδὸν πάντοτε ἀραίος καιρός), ὥστε θὰ ἦτο σχεδὸν φαντασιοπληξία νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ὅδόν, ὅπόθεν δὲν φαίνεται προσεχῆς ἢ διέξοδος. Μία τοιαύτη ἀπόπειρα θὰ ἦτο διάτι κατὰ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰώνα ἐκαλεῖτο «φιλοσοφικὴ διασκέδασις», ἀλλὰ σήμερον ὁ βίος παρέχεται ἄγαν ταχὺς καὶ δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν νὰ ἐπιχειρῶμεν τὴν λύσιν ἀλύτων προβλημάτων.

Δὲν πρέπει ὄμως νὰ λησμονῶμεν ὅτι, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου, τὸ ἀπραιγματοπόιτον τῆς χθὲς εἶνε πραγματικότης τῆς αὔριον. (Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυδιστόρημα ὑπὸ Ερμάριον Χάϊβερ.

(Συνέχεια.)

Τοῦτο συνέβαινε καὶ ἐνταῦθα· ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ πίστις ἐφαίνοντο πάλιν ἐπαναφέρουσαι τὴν ὄμρονταν τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ψυχῶν.

Καὶ δύμως τὰς φωτεινάς ταύτας φρασίς ἐπηκολούθησαν ὅλλαι σκοτειναὶ, καὶ σκοτεινότεραι ἡ ἀλλοτε ποτε.

Τὴν ἐσπεράν — δι' Καΐῳ εἶχε κάμη ἔνα περίπατον εἰς τὸν ἀγρόδε μὲ τὸν ἐπιστάτην του, βραδύτερον δὲ ἐπαίξει μετ' αὐτοῦ ἡστρίκιον καὶ τέλος ἐπεσκέψθη τὸν σταύλους τῶν ἱππων — ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία κατὰ τὸ φαγητὸν ἐφερε τὴν ὄμιλαν εἰς τὸ ἔγειρα περὶ τοῦ Βόρστωρφ, τοῦ δὲ Καΐῳ διεκφεύγοντος τὰς ἔρωτες εἰς αὐτῆς, ἀνέφερε καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος ἀγγειοπλάστου.

«Ἐνας ἐργάτης, δι' τσουκαλᾶς Σρίτε ἀπὸ τὸ Blumenberg, ἥλιν σημερον πρωὶ ἐδῶ, Καΐῳ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νῦν μεσιτεύων, ὅπως λέψῃ δλα τὰ χρήματα ὅποῦ τοῦ χρεωστεῖ δι' Βόρστωρφ» — ἔργατο Λέγοντας ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία. «Οτε δὲ μὲ μεγάλην μοῦ ἐκπληξίν τὸν ἥρωην τι ἐπεμβαίνω — τι ἐπεμβαίνεις ἐσύ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, μοῦ ἀπήντησεν, διτε εἶδε μίαν ἐπιστολὴν ἰδικὴν σου εἰς τὰς χειρας τοῦ ἐπιπόρου Σολομῶν, εἰς τὴν ὄποιαν σύ —»

«Καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά! Μάλιστα, μάλιστα —» εἶπεν δι Καΐῳ γελῶν καὶ ἀπέδηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἐν βιβλίον, τὸ δυοῖον μόδις εἶχεν ἀρπάξη. «Θέλω νὰ λυτρώσω αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἀνδρωπον καὶ νὰ πληρώσω τὰ χρέη του. Ἐπειτα δέ, αὐτὸ τὸ φύντωρον, θὰ τὸν βάλω νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν πύργον τῆς ἐπαύλεως, καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ γείνῃ ἔνας καλὸς πολίτης.»

«Εἰς τὸν πύργον νὰ κατοικήσῃ; Καὶ σκοτεινεῖς πραγματικῶς;

ἔπειτα ἀπὸ τόσες ζημιες, νὰ βοηθήσῃς αὐτὸν τὸν παλαιόδρωπο, τὸν ἀπατεῶνα, μὲ μεγάλα ποσά;»

«Ιουλία, σὲ παρακαλῶ νὰ μετριάζῃς τὰς ἐκφράσεις σου,» ἀπήντησεν δι Καΐῳ βραχέως καὶ ἀποτέλεσμας, καὶ ἀποβάλλων ταχύτατα τὴν εὐθύνην διάδεσιν του, ἡρπασε πάλιν τὸ βιβλίον καὶ προσήλωσεν εἰς αὐτὸ τὰ βλέμματά του.

«Καΐῳ! ἐπρόφερεν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία παρακλητικῶς καὶ ἐπλούσιας πρὸς τὸν ἀνδρα της. «Δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν πλέον νὰ εἰπω τίποτε, χωρὶς νὰ θυμωνῆς, μάλιστα δὲ καὶ νὰ ἐπιτίθεσαι ἐναντίον μου; Καὶ ἡμοιν τόσον εὐτυχῆς σήμερα!»

«Εἰμπορεῖς νὰ είσαι πάντοτε εὐτυχής, δταν ἔχῃς κάτι τι καὶ διὰ τὸν πλησίον σου. Ποίας ἐκφράσεις μεταχειρίζεσαι! 'Ο Βόρστωρφ δι τοῦ ἀσκεπτος, ἐλαφρός, πολὺ ἐλαφρόνους, ἀλλὰ κακὸς ἀνθρωπὸς δὲν είνε, δπως τὸν ἐχαρακτήρισες.»

«Καὶ δὲν είνε ἀπάτη, νὰ πιέρην τοὺς κόπους καὶ τὰς οἰκονομίας ἐνδιά πτωχοῦ ἐργάτου, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν παραμικράν ἐλπίδα δτι δὰ τὰ πληρώσῃ — νὰ τὸν διδῷ τόσας ὑποσχέσεις, δτι δὰ τὸν πληρώσῃ μεγάλους τόκους, κ' ἔπειτα νὰ γείνεται ἀφαντος; Νομίζω δτι αὐτὸ μόνον τὸ πάραδειγμα ἀρκεῖ.»

«Κρίνεις τὰ πράγματα δπως σοῦ φαίνονται, δχι δπως είναι. Μάθε πρώτα τὸν πραγματικὸν βίον καὶ τὰς ανάγκας τοῦ κόσμου, καὶ τότε δὰ κρίνεις ἐπιεικέστερον.»

«Θὰ ἐπροτιμοῦσα ν' ἀποδάνω τῆς πείνας, παρὰ νὰ πράξω το-

Η ΥΔΡΟΦΟΡΟΣ. Εικών κατά τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ A. E. Paoletti.

αθίας πρόξεις. Οὕτε καν θὰ μοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ πράξω τοιοῦτόν τι.»

«Καλά! Άλλα κάνε πλάσμα εις αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχει τὴν
ἰδιορρυθμίαν του. Υπάρχουν ἐλέφαντες, περιστέρια, μύρμηκες, λέ-
οντες, δστρείδια καὶ σκύλλοι. Καὶ οὕτω καθ' ἔξης. Κάθε πλάσμα
ἔχει μίαν ιδιαιτέραν φυσιογνωμίαν, καὶ ἔτσι καὶ ὁ Βόμστωρφ ἔχει
τὴν ίδικήν του, μὲ παντός εἰδούς ἀδυνατίας, τὰς ὅποιας δὲν ὑπερα-
στίζα μὲν ἄλλ' ἐννοῶ καὶ αἰσθάνομαι πληρέστατα, καὶ διὰ τοῦτο
κρίνω μὲ περισσοτέραν ἐπιείκεισαν. Άλλ' ἔστω! Ακριβῶς ἀπὸ αὐτῆν
τὴν κατάστασιν θέλω νὰ τὸν ἀπαλλάξω, καὶ διὰ τοῦτο προσπαθῶ
νὰ συμβιβασθῶ μὲ τοὺς πιστωτάς του διὰ νὰ τὸν κάρη καλήτερον
ἄνθρωπον, καὶ, καθὼς σοῦ είπα, θὰ διευθετήσω τὰ δωράτια τοῦ
πύργου διὰ κατοικίαν του. Ο λόγος τῆς τιμῆς του, τὸν ὅποιον μου'
ἔδωκε, μοῦ ἐγγυᾶται διὰ δὲν θὰ κάρη πλέον χρέη καὶ θὰ ἀρχοῃ
ἄλλην, νέαν ζωὴν.»

«Μπά! Ό Βόρμασωρρ και λόγο τιμῆς!» έπρόφερε μετά χλευής ή Κλερεντίνα Ιουλία. «Άγ σου έδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, σου έδωκε λιγώτερο παρά είποτε. Πώσες φορές θὰ τὸν έδωκε αὐτὸν τὸ λόγο, και ποτὲ δὲν τὸν κράτησε!»

«Ποιας ἀποδεῖξεις ἔχεις διὰ τὸν φοβερὸν αὐτὸν Ισχυρισμὸν σου;» ἐφώναξεν δὲ Καίν μετὰ φοβερᾶς ἀγανακτήσεως. «Σιωπά! Σέ διατάσσω!»

“Οχι! δὲν σιωπῶ, δὲν μπορώ νὰ μένω βουβή, δταν βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν ματαίότητά σου καὶ νὰ σὲ κολα-
κεύουν διὰ τὸ συμφέρον των· καὶ νὰ σὲ ωδούν εἰς πράξεις, τὰς ὅποιας
μὲ κανένα λόγον δὲν είμπορεῖς νὰ δικαιολογήσεις.”

Ελπιορῶ νὰ δικαιολογησώ δλας μου τὰς πράξεις, ἀλλὰ δὲν
ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἔσαντόν μου.»

«Δὲν είν' ἔτσι! καὶ ἐγώ ἔχω τὸ δικαιώμα τοῦ ἀπατῶ λόγου εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Ταῦτα παιδιά ἔχουν δικαιώματα —»

· «Εις τὰ παιδιά μου δινώ καλήν ἀνατροφήν, εἰς τὰ θηλυκά δὲ καὶ προκα ἀνάλογον πρός τὴν κοινωνικήν μου θέσιν. Τὸ ἀγόρι, δταν αὐξῆνθε ειπορεί νά δοκιμάσῃ τὴν τύχην του, δπως καὶ ἐγώ ἐδοκιμάσα τὴν ιδικήν μου. Ἀπό τὸν πατέρα μου δὲν ἔλαβα σχεδόν λεπτό, ἀλλ' ἀπέρριψα τοὺς ἀνοήτους τίτλους τῆς εὐγενείας, ειργάσην, ἐκέρδησα καὶ ἐκύριευσα εἰς τὸν κόσμον τὴν θέσιν την διοικετέων.»

Ἡ δύμιλία αὗτη τοῦ Κατίου ἐφερε τὴν Κλεμεντίναν εἰς μεγάλην ἀγανάκτησιν.

“Ετοι; Εύρισκεις λοιπόν δι τι είνε ιερωτέρον καθήκον να διδηξεις τα χρήματά σου εις ἀνθρώπους φυγόπονους, μεσυειδήτους, μεθύσους και χαμένους, παρά εις τα τέκνα σου;»

«Περὶ τίνος δημιλεῖς;»

Τὸ βλέμμα τοῦ Κατοῦ ἡτο φοβερόν, ἡ φωνὴ του ἔστρεμε, τὸ στῆθός του ἐκυμαίνετο καὶ αἱ χειρές του ἐκλεισοῦτο καὶ συνεσφαιροῦντο σπασμικῶς ἐν τῇ δργῇ ἡτις τὸν ἐκπρίενε.

“Αχ, πρός τι αἱ ἐρωτήσεις;! — Θέλεις μάλιστα ἔναν τέτοιον ἀνθρώπον σὲν τὸν Βόμβωρφ, νὰ τὸν πάραστησῃς ἐξ τὰ δύματα τοῦ κόσμουν ως μέλος τῆς οἰκογενείας μας, νὰ τὸν κάρμης σύντροφόν μας. “Οταν συλλογίζωμαι διτὶ αὐτὸν τὸ κακὸ δποκείμενο, αὐτόδης ὁ Φεύστης, ὁ αἰωνίως μεθυστρένος ἀνθρώπος θὰ είνε κάπιθε μεριά ἐμπρός μου, ἐμποδεῖς ‘στα μάτια μου, νομίζω — θὰ —’»

«Αἱ λοιπόν; ἐμπρὸς . . .» ἀπήντησεν ὁ Καῖος ἀνορθωθείς.

«Τότες ἐγώ φεύγω καὶ κάθισε μόνος ἐπὶ Δρόννιγχωφ νὰ κάνης
ὅτι θέλεις.»

‘Ο Καίσης ἦτο ἐπιφέρος νὰ προφέρῃ τὴν φοβερὰν λέξιν, ἡτις ίωας
διὰ τὸν ἔχωμεν ἀπ’ αὐτῆς διὰ παντερός. Ἀλλά* ἐκρατήθη . . .

«Ο Βόρστωρφ έδειχνε και σύ ότι τὸν ὑποδεχθῆς» ἀπήντησεν μὲ αἰκλόντιον καὶ πάσαν ἀντίρορην ἀποκέπτον ὄφος. «Ο φόρβος σου, ὅτι δὲ τὸν ἔχης ἐμπρός· στὰ μάτια σου κάθε μέρα, εἶναι ψευδῆς. Τὰ πάντα δὲ μείνωσιν ὅπως πρότερον. Ἀλλὰ τὸν λόγον μου, θὰ τὸν κρατήσω. Καὶ δὲν τὸν ἔδωκα, διότι ἐκολάκευσαν τὴν ματαιότητά μου, οὐτε ἀπερισκέπτως, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς περισκέψεως. Ἐκτιμῶ τὰ καλὰ τοῦ Βόρστωρφ· ἀγαπῶ τὸν χροακτῆρά του· πλὴν τούτου εἶναι ἐπὶ τέλους συγγενῆς καὶ τὸν σύζω έτη τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀθλιότητος. Κάμνω λοιπὸν καλόν ἔργον.»

“Υπάρχουν δυστυχέστεροι ἀνθρώποι, ἄξιοι βοηθείας. Πόσοι ἐργάζονται τιμώς καὶ ἐπιμελῶς καὶ λυρκοτονοῦν —”

«Βεβαίως. Άλλα δέν ειμπορεῖ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ δύον τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι φροντίζουν εἰς τὰ πλησιέστατα πρόσωπα νὰ ἔλαφρύνουν τὴν δυστύχιαν, καὶ ἐκτελοῦν τὰ παραγγέλ-ιατα ἀληθινῆς θορακείστος —»

«Νά έλαφρόσης τήν δυστυχίαν τοῦ Βόρμωρφ; αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ όποιος καληται καὶ διακυτερένει εἰς τὰ οντοταλεῖα πινγίνων καρπανίτην; Ὁ πόσον μισῶ, πόδεσον ἀπεχθάνωμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!»

«Ναι, πᾶν δι τὸ δὲν σοῦ ὄμοιάτε, πᾶν δι τὸ δὲν ἀφορῇ τὰ τέκνα σου, σοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον, καὶ πάντοτε μισεῖς καὶ ἀπεχθάνεσσαι πᾶν πρόσωπον, τὸ ὅποιον ζητεῖ τὴν βοήθειάν σου. — Ἐγώ δρως —» ἔξηκολούθησεν δὲ Καίσης καὶ ἡ φωνή του καὶ οἱ λόγοι του ἐπιπτοντες βαρέα κτυπήματα σφύρας — «Θεωρῷ αὐτὴν τὴν συμπεριφοράν ὑσιοκατάκριτον καὶ — πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ σοῦ τὸ εἰπὼ καθαρὰ — ἀνυπόφορον πλέον, ἐντελῶς ἀνυπόφορον.»

«Καὶ εἰς ἐμὲ εἶνε ἀνυπόφορος ὁ δεσποτισμός σου, αἱ ιδιοτροπίαι σου καὶ αἱ καθημεριναὶ σου ἐπιπλήξεις!» ἐφράνωσεν ἡ Κλεμεντίνα Τσούλια, εἰς τὸν υπατονός βαθμὸν ἔχωρισμένη.

«Τότε λοιπον φεύγα!» — 'Ο Καίω ἐπρόφερε τὴν φοιβερὰν λέξιν.
Αἱ τρεῖς αὐται λέξεις ἔξηλθον φιλόργες ἐκ τοῦ στόματός του, καὶ
αἱ τρεῖς αὐτῶν ἐκτένησε τὸ πάταγμα μετά τοσαύτης σφροδότητος ὥστε
ἡ δημιουργία τοῦ οὐρανοῦ να γίνεται.

τα επιτά και οι λαμπτήρες ετρέμουν.

«Πέσ το αδόρη μιά φορά!» έψιθυρισεν η γυνὴ ἀσθμαίνουσα,

κάγκυρος καὶ τολμένη, ως πλούχιδης δρυσαληνώς καὶ ταξινομητής;

κατωχρός και πελιονή, με φυλογωνίες ορθυμάρους και τρεμούσα κα-
δόλα της τύ μελη. «Πό τὸν στηδόδεσμον ἐκτόπια ἡ καρδία της, τὸ
αἷμά της ἀνώρμησε πρὸς τοὺς κροτάφους, καὶ ἀν ἀκόμη ἥξεννερν ὅτι
τὴν στιγμὴν ταῦτην δὲ ἐφονεθετο προφέρουσα μίαν λέξιν, ὃδε φυλεῖ.
«Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔαναλέων μᾶς φορά ἀκόμη, καὶ μάλιστα μᾶς
φορά γιὰ πάντα. Πήγαινε. Χωρίζομεθα. Επει, Κλεμέντινα Ιουλια! Τι-
νῶσα ἔχεις δ,τ ἥθελες, καὶ εἰδὲ να μὴ μετανοήσῃς.» Εἶπεν ὁ Καιῦ
καὶ ἔξηλθεν δρυμητικὸς ἐκ τοῦ δωματίου.

Απελθόντος τοῦ Καίου ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἥρχισε νὰ διαμετρῇ τὸ δωμάτιον μὲ μεγάλα βήματα, ἔχουσα τὴν δύναμιν παραμεμφόφωμένην καὶ διεστραμένην ὅπ' ἀκατασχέτου δρυγῆς. Ἡτοσούντον εξηγιωμένη ὥστε ἐτρόμαξεν ιδούσα τὴν ιδίαν τῆς δύναμιν τῷ κατόπτρῳ.

‘**Τ**ότε κάτωχρος, σχεδόν πελιδνή ώς νεκρά, είχε τούς ορθομαλμούς φλογισμένους, ώς εί πολλάς νύκτας διελδούσα άύπνος καὶ υπὸ πυρετοῦ κατατρυχόμενη· τὸ πρόσωπόν της ἐδεικνυεν ἔκφρασιν τινα, ώς ἂν εἰ δργὴ καὶ μῆσος είχον ἀνεξιτήλως ἐν αὐτῷ ἔγχαραχθῆ. Ἀλλ’ ὅσφι σφιδροτέρᾳ ἡτον ἡ φλόξ τοσούτῳ ταχύτερον ἤρχοις νὰ σβένυται. Εύδης ἀφοῦ ἐλώφασεν ἡ τρικυμία ἐν τῇ Ψυχῇ της ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία ἀνεγνωρίσεν ἀμέσως τὸ φρικῶδες τῆς συμβάσης ρήξεως. Ἡδη ἥκροστο καὶ τὸν ἐλάχιστον θρύσιον ὅστις ἥρχετο ἔξωθεν. Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν αὐτῇ οἱ λόγοι τοῦ Καΐου, τοσούτον ἀμετάκλητον καὶ στερεάν ἐδεχρει τὴν ἀπόφρασιν αὐτοῦ, ώστε τῇ ἐφάντη αἰφνίς δεῖ ἦτο ζέντη ἐν τῇ οἰκικῇ ταβῃ, ἐν ἡ πρὸ μικροῦ ἐδέσποτε, καὶ ὅτι οὐδὲν δικαιωμα είχε πλέον νὰ διδῇ διαταγάς· τῇ ἐφαίνοντο ὅλα τὰ περιστοιχίζοντα αὐτήν ἀγτικείμενα ώς ζένα, ώς ἂν εἰ τὰ ἔβλεπε τώρα κατὰ πράτην φοράν. Ἡσάντετο ἀστήτην ἐρημούν καὶ ἐγκαταλελειμμένην, συντασθημα φοβερᾶς στενοχωρίας ἐπίειγε καὶ συνέσφιγγε τὴν καρδιάν της, καὶ φόβος ἀδριστος ἐκυρίευσε τὴν ψυχήν της, — φόβος ἀγνωστού, δλονέν πλησιάζοντος, ἐπικειμένου κινδύνου. Παρῆλθε πολὺς καιρὸς μέχρις οὐ ἥδυνηθη νὰ σκεφθῇ μὲ καὶ μέροτητα πνεύματος περὶ τοῦ πρακτέον, ὅτι καὶ συνέτεινε πρόδει τοῦτο πάσας τὰς διαγνωτικὰς αὐτῆς θυγάμεις.

Ἐπί τέλους ταῦς οὐκονόμηται αὐτὸν ὑπερβαῖνει.
Ἐπί τέλους ἡκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Καίου. Ἡ πρὸς τὴν ἔξω πλατείαν τετραπλένη θύρα ἦτο ὄνοικητη. Ἡκουσε τὸ ταχὺ βήμα ἐνός Ιππου καὶ μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν ἀνδρα τῆς ἐξερχόμενον εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐπαύλεως μικρὰν πλατείαν. Ὁ Καίος ἐπληρίασε πρὸς τὸν Ιπποντού, κορβώνων τὰ χειρόκτια του, ἐδώπευσε τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου. Τὰ πέταλα τοῦ καλπάζοντος Ιππου κρουόμενα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἀντίχουν σφροδρῶς διὰ τῆς αὐλῆς, ἥδη δὲ τὸ ἐσπερινὸν κνέφρας ἀφήρεσε τὴν εἰκόνα τοῦ ιππέως ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῆς Κλεμεντίνας Ιουλίας. Καὶ διώσει εἰς τὸ δηματά της ως ὀπτασία, οὐχὶ ως τι πραγματικὸν καὶ

ψηλαφητόν, ἀλλ' ὡς παροδικὸν φαινόμενον, ὅλως ξένον, μὴ ἀνήκον οὔτε εἰς αὐτήν οὔτε εἰς τὴν ἔπαυλιν. — Μήπως δὲ αὐτὰ ἡσαν δονειρον;

“Ἡ γυνὴ κατέπεσεν ὥσει λιπόθυμος εἰς μίαν πολύθρωναν καὶ ἀκράτητα ἐρρευσσαν ἀπὸ τῶν δρμάτων τῆς τὰ δάκρυα. Ἰσως πρότην φοράν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ἐκλαυσε πικρώς καὶ ἐν τῇ ἀδιλογίᾳ τοῦ βίου ἡσθανθή καὶ αὐτῇ ἡδη τὰς φιβεράς δόδυνας ἀνθρώπου ἐρήμου καὶ ἐγκαταλειπμένου, φωνάζοντος βοήθειαν,

"Οτε, μετά κύπου ἐγέρθεισας, διέβη τὸν διάδρομον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ δυνατόν τοῦ Κατίου πόρος & ἀκραγανώσας εἶλεκτρον ἔδιψεν

καὶ ἔξεπλάγη ιδούσα τὸν ὑπηρέτην ὑποκλινόμενον, φές συνήθως, ἐνώπιον τῆς μετὰ σεβασμοῦ, καὶ μετ' εὐπειθεῖς προθυμίας σπεύσαντα ν' ἀνάψῃ τὸν λαμπτῆρας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κύρητος, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς. Ἡτο λοιπὸν ἄκομη οἰκοδέσποινα ἐν Δρόννιγχωφι οἱ ὑπηρέται δὲν ἤξειρον λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ἐκ τῶν συμβάντων!

'Εξελθόντος πάλιν τοῦ ὑπηρέτου, ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐρήμηθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σοφᾶ καὶ ἀνελογίσθη ἀνδις ἐν τῷ δωματῳ τούτῳ πάντα τὰ διατρέζαντα.

"Αν ἥρχετο τῷρα πάλιν ὁ Καῖος εἰς τὸ δωμάτιον! Δὲν θὰ τὴν ἐδίωκεν ἄρα ὑπερηφάνως ἐντεῦθεν; δὲν θὰ τὴν ἥρωται μὲν ὄφος ἀλαζονικόν, τί ζητεῖ ἐδῶ;

Καὶ ἐν τούτῳ τῷ δωματῳ ἐφάνησαν αὐτῇ ἐπ' ίσης ὅλα τὰ ἀντικείμενα σένα καὶ σχεδὸν πρωτοφανῆ, ως ἀνὴρ εἶχεν τοῦδε καθόλου δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀραιότητα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Κατέλαβεν αὐτὴν τὸ αὐτὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, ὅπερ ἥσθιαντο κατὰ τὰ ταξίδια τῆς δσάκις ἔθεωρε τὴν κατοικίαν μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς τεθνεῖτο. 'Ος ξένη παρετήρει ἥδη τὰ πάντα πέριξ αὐτῆς· ὁ Καῖος, τὸ κτῆμα αὐτοῦ Δρόννιγχωφ, τὸ δύνομα καὶ ὁ πλούτος τοῦ ἀνδρός, ὁ μέχρι τοῦδε ἀνετος βίος καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ως οἰκοδεσποίνης, — πάντα ταῦτα ἐφαίνοντο αὐτῇ φές μη ἐπιτευχθέντα εἰσέτι καὶ συγχρόνως φές ἀνέρικτα.

Τὶς ἐφωναζεν εἰς αὐτὴν ὁ Καῖος; «Πόλιδ καλά! Σοῦ τὸ ξαναλέγω, καὶ μάλιστα διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν: πήγανε! Χωρίζωμεν!» Ἐτοί Κλεμεντίνα Ἰουλία. Τῷρα ἔχεις, διὰ τὴν ἥρελες. Εἴδε νὰ μὴ μετανοήσῃς ποτέ. — Πήγανε!» δηλαδὴ τῇ ἔλεγε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Δρόννιγχωφ. 'Εσκόπει λοιπὸν ὁ Καῖος νὰ τῇ παράσχῃ ὅπου δήποτε ἀλλαχοῦ κατοικίαν τινά! Χωρίζωμεν!» Καὶ εἶδε νὰ μὴ τὸ μετανοήσῃς ποτέ. — — Αὐτὸς ὁ τελευταῖος λόγος ἐφαντεῖτο ἥπιτερος, μᾶλλον διαλλακτικός! ὑπεδήλουν τρόπον τινά, διὰ τιαὶ αἰτησις συγγνώμης ἥδηντο ίσως νὰ εἰσακουσθῇ!

'Η Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐβασάνιζε τὸν νοῦν τῆς μὲν διαφόρους συλλογισμοὺς καὶ σκέψεις καὶ δυμᾶς δὲν ἥρχετο εἰς κανέναν ἀποτελεσμα. 'Η μία σκέψις ἔξεδικε τὴν ἀλληλην ἐκ τοῦ νοῦ τῆς. 'Ἡτο δυνατὸν ίσως τὸ πάντα νὰ ἐπανορθωθῶσιν ἐπὶ τέλους; 'Οχι! 'Αδηνατον — — Δὲν θὰ ἥδηντο ποτὲ αὐτῇ νὰ προφέρῃ τὴν πρώτην λέξιν πρὸς συνδιαλλαγήν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ τὸ ἔπρατε ποτέ. 'Ἡτο λοιπὸν βέβαιος ὁ χωρισμός, ἀδηνατος ἡ πρόδηλης τού. 'Αλλ' ἀν ἐπὶ τέλους αὐτῇ ἐνέδιδε, — ἀν ἔχειται συγγνώμην; ἥσθιαντο διὰ τὸ λόγος τοῦ Καῖος δὲν ἔξηλθε μόνον ἐκ τῆς στιγμαίας ὀργῆς, ἀλλ' ἡτο γέννημα προμερελετημένου σχεδίου· ὁ Καῖος ἀπὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ χωρισμοῦ, ἔχειται δὲ μίαν μόνον ἀφορμήν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον τού.

Καὶ τις ἡ αἵτια δολού αὐτοῦ τοῦ κακοῦ; αὐτὸν τὸ κορίτσιον αὐτῇ ἡ Καρμελίτα. 'Ἐξ αἵτιας αὐτῆς ἐπῆλθε μεταξύ των ἡ πρώτη ἔρις, ἡ πρώτη διχόνοια καὶ ἀποξένωσις, ἐξ αἵτιας αὐτῆς ὁ Καῖος ἀπέσεισεν ἀφ' ἐαυτοῦ τὴν ἐπιρροήν τῆς· αὐτὸν τὸ κορίτσιον ἐπρεζέντησεν αὐτὴν τὴν ἀφόρητον κατάστασιν μεταξύ τῶν συζύγων, αὐτὸν ἐψύχρανε καὶ ἀπέξενωσε τὰς καρδίας των.

Τὶς ἔμελλον τῷρα νὰ γίνωσι τὰ τέκνα τῆς; 'Αχ! τὰ τέκνα — τὰ τέκνα! Τῷρα πλέον ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἐκεῖναι ἐτάροφσαν διὰ μᾶς! "Αν ὁ Καῖος πρωρίζειν ἥδη δι' αὐτὰ μετρίαν τινὰς κληρονομίαν, ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἥδη ἥσθιαντο ἐστύχη. 'Εβλεπεν, ἥσθιαντο δοτηρέου περισσότερον διὰ τὸ πρότιον παιδίον, τὸ κοράσιον, διότι τοῦτο δὲν ἔχει τὸν Καῖος εἰς τὸ πρότιον παιδίον, τὸ κοράσιον, διότι τοῦτο δὲν εὑρίσκει καρμίαν ἀγάπην παρὰ τῆς μητρός; 'Ισως — — ἀλλ' οὐα δήποτε ἡτο ἡ αἵτια, τὸ πράγμα ἡτο βέβαιον! 'Ο Καῖος δὲν ἀνεγνωρίζει καρμίαν ὑποχρέωσιν νὰ φροντίσῃ ιδιαίτερως διὰ τὸν νιόν τού, δὲν ἔδηλωσεν διὰ ὁ νιός τοῦ ἥδηντο νὰ κερδίζῃ τὸν ἄρτον τού, διὰ τούτος δὲ ίδιος;

Καὶ ὁ γέρων, ὁ πατήρ τῆς καὶ ἡ μητροῦ τῆς καὶ ἡ Μερτσέδες; 'Η Μερτσέδες; — 'Επι τῇ ἀναψυχῆσε τῆς τελευταίας ταύτης ἡ πνοή της ἔπαυσε πρὸς στιγμήν. 'Εκ τῆς ζηλοτοπίας ἀνεροιτίσθη ἐκ νέου ὁ φθόνος καὶ ἔξ ἀμφοτέρων φλογερωτέρα δίψα περιουσίας — χρημάτων!

Τῷρα ἐπεδύει ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, μεθ' ὅλην τὴν συνήθη ἀδιατρεψίαν καὶ Ισχυρογνωμοσύνην τῆς, νὰ γονυπετήσῃ εἰ δυνατὸν πρὸ τῶν ποδῶν τού, νὰ περιπτυχθῇ τὰ γόνατά του καὶ νὰ τὸν καθικετεύῃ νὰ λησμονήσῃ πάντα τὰ διατρέζαντα! Ξεύρει ἡ ὄργη τι πράττει; Ἡτο ἀφάγε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος τόσον σπουδαῖον ώστε νὰ ληφθῶσι τοιαῦται ἀποφάσεις! Καῖος, σὲ παρακαλῶ, δὲν

ἔχω κ' ἔχω ὀλίγον τι δίκαιον; δὲν πρέπει νὰ διακρίνῃ τις τοὺς ἀρχίους ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς ἀναξίους, τοὺς καλοὺς ἀπὸ τοὺς κακούς; 'Ο ίδιος σου βίος δὲν ἥτο δλος ἐνέργεια καὶ φιλοπονία; δὲν ἐδεώρεις τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εὐθύνητα φές τὴν κυριωτέραν ἀρετὴν σου; Δὲν είσαι εὐσυνείδητος εἰς τὰ καθηκοντά σου, ἀμερπτος εἰς τὸν χαρακτῆρά σου καὶ ἐγκρατῆς εἰς δλα τὸ πράγματα; Πᾶντας εἰμι πορεις λοιπὸν νὰ συμπαθῆς πρὸς αὐτὸν τὸν Βόμπτωρφ; ἡ μήπως αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν είναι φυγόπονος καὶ ἀξιόμερπτος; Νομίζεις πράγματι διὰ ἔχει τίμιον χαρακτῆρα; Είναι τακτικὸν πράγμα, νὰ ἔξαπατῃ τὸν πτωχὸν ἀνθρώπους, νὰ τοὺς παίρνῃ τὰ χρήματα, νὰ σπαταλῇ δλον τοὺς ταρδὸν καρδὸν εἰς τὰ καπταλεῖα καὶ μεθ' δλα ταῦτα νὰ ἔχῃ τὴν ἀλαζονείαν, διὰ εἰναιε κατεκτητὸς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων; Καὶ δὲν είμαι ἔχω ἀξία ἐπαίνου, διὰ ἀπεχθάνομαι τοιαῦτα ἀλαττώματα;

Τοιαῦτα ἔλεγε κατὰ φαντασίαν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία πρὸς τὸν Καῖο, ἀλλ' ἥκουεν ἐπ' ίσης καὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ. 'Εβλεπεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς μὲ τὸ σοβαρόν του βλέμμα καὶ ἥκουε τὴν ἀπάντησιν του, προφερομένην μὲ τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο ἀλλὰ μηδεμίαν ἐναντίων δεχόμενον ύφος.

Πάντα δος πρότερον πολλάκις είχεν ἀπαντήση εἰς τὰς παραπηρήσεις τῆς, ἥκουν ἥδη ἐν νέου εἰς τὰ διάτα της. 'Αλλὰ τὴν φορὰν ταῦτην ἥκουε καὶ τι περισσότερον. 'Βλέπεις τὸ κάρφος ἐν τῷ δρθαλμῷ τῶν ἀλλων, ἀλλά δὲν βλέπεις τὴν δοκὸν ἐν τῷ ίδιῳ σου δρθαλμῷ!'

Ναὶ, ἥτο ψυχρά, δεσποτική καὶ ιδιοτελής. 'Εγίνωσκε μόνον τὸν ἐαυτόν της εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, μόνον τὸ ίδιον της συμφέρον, καὶ ἐλημονεῖ πάντα τὰ δρία, δσάκις προσεβάλλετο ἡ ἀλαζονεία της, ἡ ισχυρογνωμοσύνη της, ὁ ἐγωισμός της. Δὲν ἐφέρθη πρὸς τὴν Καρμελίταν ἀνηλεης καὶ σπλαγχνος, ως βάρβαρος καὶ ἀγνής γυνὴ τῆς κατωτάτης τάξεως, ἦτις ἐν τῇ ἀποτυφλώσει τῆς λυσσαλέας ὄργης αἱρεῖ τὴν χειρα καὶ πληγνωνει; Τὴν στιγμὴν ταῦτην ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἥσθιανθη βαθεῖαν μεταρέλειαν. 'Εφαντάσθη πάλιν ἔαυτην γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρός της, καθικετεύουσαν αὐτὸν καὶ ἐξαιτομένην συγγνώμην: «Συγχώρησε μὲ, Καῖο!» 'Η θέλησίς μου ἥτο καλή, — Ναὶ, Καῖο, — ἀλλ' ἡ σάρξ ἀσθενής. Συλλογίσου, ἔχεις καὶ σὺ ἀδυναμίας, — 'Απάντησέ μου. Σὲ προσκαλῶ ἐνώπιον τοῦ ύψιστου δικαστοῦ. Εἰπέ μου: Δὲν ἀγαπᾶς τὴν ἀδελφήν μου; 'Απάντησε! Ναὶ ἡ όχι; Ναὶ! Καὶ αὐτῇ ἡ ἀγάπη δὲν είναι ἀδεμίτος; 'Οχι, είναι ἀνθρώπινη! Είναι λοιπὸν ἀνθρώπινον, είναι συγγνώμησιν αὐτὸν τὸ δοτούν πράττεις; 'Οχι, ἀλλ' ἡ πληροὶς πόνου καρδία μου εῖναι παρ' αὐτῇ, διὰ τὸ ἔστερειτο παρὰ σοῦ. 'Η καρδία μου ἐπόνει εὐδημη ἀνθη, καὶ σὺ μοι προσέφερες πάντοτε ψυχρὸν λίθον. 'Εγὼ ήθελον πράστητα, τρυφερότητα, ἀγάπην διὰ τὸ τέκνον μου, σὸν δὲ τὴν ἔτυπτες, διὰ πόνους τοῦ κονιάς. — Τὸ φιλάνθρωπα αἰσθήματά μου κατηγορεῖς — τὰ χλευαζεις μάλιστα — οὐχὶ εἰς φρονιρότητος όχι, ἀλλ' ἐξ ἔγωσιον καὶ ιδιοτελείας, ἐκ φόνου, ἐκ σκληρότητος καὶ ἀναλγησίας τῆς καρδίας σου. 'Εκείνη δὲ ἔχει καρδίαν καὶ διὰ τοὺς ἀλλούς ἀνθρώπους, — ἔκεινη είναι εὐγενής, ἀγαθή, φιλάνθρωπος. Πλήρι τούτου, δὲν δύναται τις νὰ διατάσσῃ τὴν καρδίαν τού. Καὶ δημας ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη μας είναι μέχρι τῆς σήμερον ἀγνή καὶ ἀκηλίδωτος. 'Αν τὴν ἡστάσθη ποτέ, ἥτο ἀγνὸς ἀδελφικός ἀστασμός, καὶ ἀν δὸ νοῦς μου ἐστρέφετο πρὸς αὐτήν, οὐδὲν ἀκάθατον στοιχεῖον ἀνεμιγνύετο εἰς τοὺς διαλογισμούς μου. 'Αγαπῶ τὴν καρδίαν της, τὴν μαριοτητὴν της, τὴν φωνήν της, τὴν μορφήν της, ἀλλὰ μὲ τὰ ἥρεμα ἔκεινα αἰσθήματα, στίνα καὶ συμπάθεια διεγείρει ἐν ἡμῖν, — καὶ συμπάθεια, τὴν δοτούν δὲν δυνάμεδα νὰ ἔξηγησωμεν, καὶ ἥτις, ως ἀποτέλεσμα τοῦ μὴ συνειδητοῦ, ἔχει υψηλοτέρους ἀξίαν καὶ μακροτέραν διάρκειαν ἡ ὁ ἔρως ἔκεινος, διτις καλεῖται ἀγάπη καὶ δὲν είναι ἀλλο εἰμὶ εὐκολόδιστον πάνθος.

Καὶ δημας είμαι πρόθυμος νὰ δομολογήσω καὶ νὰ κατηγορήσω διὰ ίδιος τὰς ἀδυναμίας μου καὶ νὰ συσταθμίσω τὴν ἐνοχήν μου πρὸς τὴν ίδικήν σου. 'Αλλ' ἐκάστη ἡμέρα ἀποδεικνύει ἐκ νέου, διὰ δημόρους πρὸς ἀλλήλους, διὰ ἡ σύνδεσις μας ἥτο μέγα λαθός, διὰ καδιστῶμεν ἀλλήλους δυστυχεῖς καὶ διὰ ἀμφότεροι δὲν δύνανται τὰς φρεληθῶμεν, ἀν χωρισθῶμεν.

Οὗτω λοιπὸν ἔκαστος διὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἀνεύ ἐλπίδος καὶ ἀνεύ παραπόνων. Σὺ δὲν θὰ ὑποφέρῃς πενίαν. Σοῦ ἀφίνω καὶ τὰ παιδιά. — — 'Ας χωρισθῶμεν ἀνεύ μίσους καὶ ἀνεύ μορφῆς. 'Ας χωρισθῶμεν ως ἀνθρώπους, ως ἀνθρωποῖς οἵτινες ἔκτιμωσιν ἀμοιβαῖς τὴν ἀξίαν των, ἀλλὰ καὶ βλέπουσι συγχρόνως διὰ δὲν δύνανται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συζήσωσιν ἐν εἰρήνῃ. Πύρ καὶ θύρω δὲν δύνανται νὰ συνδεθῶσιν, οὐδ' ὅπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ! 'Υγιανε, Κλεμεντίνα Ἰουλία!

"Ηκουσε τούς λόγους τούτους, ως όντας πραγματικώς έλέχθησαν ύπο τοῦ Καίου μὲν δυνατήν φωνήν, ἀλλὰ καὶ ως ἐν ὄντειρφ συγχρόνως· ἐνδιέζεν διὰ πάντα ταῦτα εἶχον λάβει χώραν πρότερον ποτε, διὰ εἰχεν ιδίας του τὰς κινήσεις, εἶχεν ἀκούσης δλας του τὰς λέξεις ως ὅν εἰ καὶ πρότερον ποτε εἶχον ἐγερθῆ ἐν αὐτῇ δυοις αἰσθήμασι, σκέψεις καὶ ἀποφάσεις.

Καὶ μετὰ τὰς σκέψεις ταῦτα, αἴτινες προήρχοντο ἐκ τοῦ εὐφυοῦς πνεύματος τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, καὶ ἡσαν ὄρθαι, διότι δὲν ἀνεμιγνύοντο ἐν αὐταῖς τὴν στιγμήν ταῦτην τὰ πάθη τῆς ψυχῆς της, ἥσθιανθη ἑαυτὴν αἰφνῆς ἀπαθῆ καὶ σχέδον ἀνάκουφισθεῖσαν.

"Ἐλαβεν ἔνα λύχνον καὶ ἀπεφάσιος ν' ἀπόσυρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της. 'Αλλ' ἐνῷ ἀπόρχετο παρετήρησε τὸ κλειδίον εἰς τὸ ίδιωτικὸν γραφεῖον τοῦ Καίου καὶ ἐσταμάτησε ταραχθεῖσα καὶ μεταβαλοῦσα αἰφνῆς τὴν ἀπόρασίν της. Θαυμασία σύμπτωσις — τόσον θαυμασία, ώστε μόλις ἐτόλμα νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Μάλιστα δέ, ἐκ τοῦ φόβου, μήπως δὲν προφθάσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἀπροσδοκήτως παρουσιασθεῖσαν ταῦτην εὐκαιρίαν, διποτερηθῆ τὴν ἀπηγορευμένην ἐπιθυμίαν της καὶ κορέῃ τὴν περιέργειαν της, ἐνόμισεν αἰφνῆς διὰ ἡκουσας ποδοκροτήματα ἵππου ἐν τῇ ἔξωθεν τῆς ἐπαύλεως πλατείας, καὶ ἤρχισε νὰ ἀκροῦται μετὰ συντεταμένης προσοχῆς.

Μήπως δὲν Καίου ἐπανήρχετο μετὰ σπουδῆς; μήπως ἀπέξητης τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου του; μήπως ἥρχετο δι' αὐτό; 'Ο δόφθαλμὸς της διηγήνθη πρὸς τὸ φρολόγιον. 'Ετρόμαζε εἶχον παρέλθη δραι δόλοκληροι. 'Ο δεικτῆς εὑρίσκετο πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Καὶ ἔγω ἐπεκράτει παντελῆς ἥρεμία. Μόνον δὲν ἑπερεδισμένη φαντασία της ἐγένετος βεβαίως τὴν ἀκούσιαν ἑκείνην ἀπάτην. Ανέωξε τὴν ὑδραν καὶ μετὰ προφυλάξεως παρετίρησεν ἔξω. 'Ο δηπρέτης ἐκάθητο περιμένων ἐν τῷ προδόμῳ, ἐπὶ μεγάλης τινὸς καθήκοντος τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ, καὶ εἶχεν ἀποκομηθῆ.

"Κονράδε, Κονράδε!" ἐφάνησεν αὐτής ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. 'Ο διενερόμενος ἥδη ὑπηρέτης ἀνεσκιότησεν ἐντρομος καὶ συγκεχυμένος. 'Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Κλείσατε τὴν ἔξωθυραν — καὶ τὴν ὑδραν τοῦ ἔξωθου. —

"Εἰς τὰς διαταγάς σας! "Αλλο τι, κυρία κόμησα; "Τίποτε."
"Καλή νύχτα!"
"Καλή νύχτα!"

"Ο δηπρέτης ἀπῆλθεν, δὲν δικοδέσποινα, ἐνθυμηθεῖσα τὰ φῶτα καὶ τοὺς λαμπτήρας ἐν τῇ μεγάλῃ αιθούσῃ, ἐσπευσε νὰ τὰ σβέσῃ. Καὶ ἐνῷ τὰ ἐσβυννεν, ἐθεωρει δύμας τὴν οικονομικὴν ταῦτην φροντίδαν ἐντελῶς ἀδιάφορον καὶ περιττόν. — Πρὸς τι τάχα νὰ οικονομῶ, ἀφοῦ ἐκ τῆς οικονομίας δὲν προήρχετο πλέον καμμιά φρέλεια, δι' αὐτήν; Τὸ μερίδιον, διπερ δι' αὐτήν ὑπελείπετο, διὸ ἥδη μεμετρημένον, ἀπάξ διὰ παντός. Βεβαίως! 'Αλλ' διὸ πράγματι ἀλήθεια, δὲ μήπως τὰ ἐφαντάσθη μόνον δι' αὐτά; "Οχι. — διὸ ἀλήθεια, πραγματικής. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀπλῆς νέας συμφιλιωσεως! Καὶ διὰ τοῦτο ἀπηροῦντο διὸ πράξεις, ἔργα.

"Ν' ἀφήσω τῇ λάρμα τοῦ κορριντόρου ἀναρρένη, κυρία κόμησα;"
"Ναι! — Μήπως εἴπεν δέ κύριος κόμης, πότε νὰ ἐπιστρέψῃ;"
"Οχι, κυρία κόμησα!"

Καλά, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε:

"Αφοῦ δὲν ὑπηρέτης ἀπεμακρύνθη, ἀνέπνευσε βαθέως ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία καὶ ἤκροστο τὰ βαθμιαίως ἀπηχοῦντα βήματά σου.

"Ηδη ἐσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καίου. 'Οσμὴ εὐάρεστος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. 'Ητο μόνον σήμερα αὐτή δὲ δομή; 'Οχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ύπο τῆς εὐδαίας ταύτης. 'Ο ἐγκεκλεισμένος ὅμη ἀνεσκιώνει τὰ μόρια ἀτίνα εὐεργάλευον ύπο τοὺς βαρεῖς μεταξώπους τάπτηταις καὶ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθρων.

"Η Κλεμεντίνα Ἰουλία κατερίζεται τὰ καταπέτασματα. 'Εκλεισε δὲ μάλιστα καὶ τὸ παρακείμενον δωμάτιον, διπερ εἶχε χρησιμόν ως κοιτών διὰ τὴν Καρμελίταν ἐν διφή τοῦ δωμάτιον καὶ ἐθεραπεύετο ύπο τοῦ Καίου. Δὲν διὰ διφή τοῦ δωμάτιον εἶχε χρησιμόν τοῦ δωμάτιον μὲ τὸ κλειδίον ἐσωθεῖν; δὲν ἤδυντο τοις νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν δὲν πρέπεται;

"Η Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔμεινε διστάζουσα. Μετ' ὀλίγον ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἔξω. Παντελῆς ἡσυχία· λοιπόν ἐμπρός, εἰς τὸ διόργον! Ανέωξε τὸ γραφεῖον τοῦ Καίου καὶ ἤρχισε νὰ διερευνῇ. Εἰς τὸ συρτάριον εὑρίσκετο χειρόκτια, ιππαστικά ἐργαλεῖα, κυνηγετικά ἀντικείμενα καὶ ἀλλα τοιαῦτα πάμπολλα.

"Εμπρός λοιπόν, ἀλλο. Εἰς τὸ ἔτερον διαμέρισμα ἐφαίνετο ἐπίσης διὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε δυνάμενον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της· παλαιά κατάστιχα, διάφορα ἔγγραφα, λογαρισμοί, κτλ. — τὰ

πάντα ἐπιμελῶς διατεταγμένα καὶ δεδεμένα, ἐν μέρει δὲ ἐπιγεγραμμένα· φασάντως εὐρέθησαν ἐκεὶ δέματα τινα ἐπιστολῶν, φέροντα τὴν ἐπιγραφήν «'Ιδιωτικὴ ἀλληλογραφία.» «'Ἐπιστολαὶ τῆς προσφιλοῦ μου Κλεμεντίνας Ἰουλίας» ἀνέγνωσεν δὲ γυνή, καὶ ἐμεινεν ἐπὶ τινας στιγμᾶς διάντης καὶ σύννοντος. — — «τῆς προσφιλοῦ μου Κλεμεντίνας Ἰουλίας! Καὶ δικαὶος αὐτὸς τῶρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς διηρέψει διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστικά του!

Αἰσθηματα συγκινήσεως κατέλαβε πρὸς στιγμὴν τὴν καρδίαν της· Ἀλλὰ μόνον πρὸς στιγμήν. "Ηδη ἀπηρχόλουν αὐτὴν σπουδαίωτερα πράγματα. "Ηρχισεν ἐκ νέου τὰς ἔρεθνας καὶ ἀνέωξε τὸ μεσαίον συρτάριον τὸν μεγάλου γραφείου. Καὶ πάλιν ἐπιστολαὶ, δέματα ἐγγράφων, λογαρισμοί, κατάστιχα, τετράδια, βιβλία μὲ ἐρυθρόν δερμάτινον περικάλυμμα.

"Ιδού καὶ ἐν μυστικὸν βιβλίον! εὐρέθη εἰς ιδιαίτερον τι διαμέρισμα πλησίον τινῶν τετραδίων, αὗταν ἐφερον τὴν ἐπιγραφήν «'Londoner Firma». Ναι, αὐτὸς ἀκριβῶς ἔγέται ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία.

Αὐτὸς καὶ — τὴν διαδήκην.

"Αλλὰ πρὶν ἡ προβῆ εἰς τὴν σπουδαίαν ταῦτην ἔξετασιν, ἐστρεψε πάλιν περὶ ἐαυτὴν ἐταστικὰ τὰ βλέμματα διπως βεβαιωθῆ διὰ τὸ μόνη καὶ ἀπαρατήρητος. 'Απεμάκρυνε δὲ μάλιστα καὶ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραδύρου καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἔξω εἰς τὴν αὐλήν. — Τίποτε! εὐτυχῶς τίποτε. Μόνον μία λευκὴ γαλῆ ἐφάνη ύπο τὸ φῶς τῆς σελήνης βαδίζουσα ἀφορητεῖ. "Ηδη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἀνέωξε τὸ μυστικὸν βιβλίον καὶ τὸ παρετήρησε βραδέως καὶ ἐπιμελῶς. Κατὰ τὴν πειστροφήν τῶν φύλων προέκυψε ψρός, διστις ἐν τῇ ἔρημίᾳ ἐκείνη καὶ τῇ παντελεὶ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτῆς ἀπαυσίας.

"Ηδη δὲ ἡκουσεν δὲ γυνή καὶ τὸν κρότον τοῦ ἑκκρεμοῦς τοῦ φρολογίου, τὸ μονθόνον ἐκείνο τίκ-τάκ τοῦ οἰονεὶ ζωντανοῦ μάρτυρος τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς ἀσχολίας.

"Αλλὰ ταχέως ἐξηλειφθησαν αἱ ἀνησυχοῦσσαι αὐτὴν ἐντυπώσεις, διότι ἐπὶ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἔξησκησαν ισχυροτέραν δύναμιν αἱ πληθεῖς ἀριθμῶν σελίδες: Δοῦναι καὶ λαβεῖν!

Κατ' ἄρχην ἐνόμιζεν διὰ τὸ μόνην νὰ λάβῃ ἐκ τῶν ἀριθμῶν ἐκείνων καθαράν τινα ίδεαν. 'Αλλ' ἐν τῷ βιβλίῳ εὐρέθησαν καὶ λέξεις, τὰς δοποῖς δὲ γυνὴ μετὰ πολλῆς εὐκολίας ἐννόησε.

"Η περιουσία μου κατὰ τὴν 31. δεκεμβρίου 188—, 75,632 λίραι στερλίναι, 75,632 λίραι στερλίναι! "Η Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐσταμάτησε τὴν ἀναπνοήν της πρὸς στιγμὴν καὶ ἐλογάρισε: τὸ ποσὸν αὐτὸς διὸ ὑπὲρ τὰ 500 000 τάλληρα: μίαν εκατομμύριον! Εἰς αὐτὸς δὲ προσετίθετο καὶ ἡ περιουσία τῆς Καρμελίτας! Εξ ἀπαντος! Κ' ἐπειτα ἡ ἀξία τοῦ Δρόννιγχωφ! — "Η Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐξηκολούθησε τὴν ἔρευναν. 'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ταῦτην δὲ λάρπα ἥρχισε νὰ ἐλαττώνη σημαντικῶς τὸ φῶς της καὶ μετ' ὀλίγον ἥρχισε νὰ σβέννυται. Ταχέως ἥρτασεν δὲ γυνὴ ἐν κηρίον ἐκ τῆς πλησίου τραπέζης καὶ ἀνάβασσα αὐτὸς ἐξηκολούθησε νὰ σρευνᾷ. Πράγματι δὲ εὑρεν διὰ τοῦτο ἔγέται.

"Η ἀξία τοῦ Δρόννιγχωφ διὸ σημειωμένη ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἀνήρχετο εἰς 425 000 τάλληρα. 'Ο Καίου διὸ λοιπὸν πλούσιος, πολὺ πλούσιος, καὶ ἡ τελευταῖα ζημια τῶν 5000 λιρῶν στερλίνων δὲν είχε πράγματι καρπίαν μεγάλην σπουδαίωτητα.

"Αλλὰ τὶ τὴν ἔμεινε περὶ διλῶν τούτων σήμερον; — Καὶ δικαὶος — καὶ δικαὶος —

"Η γυνὴ ἔδηκε τὸ βιβλίον πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Εμενεν εἰσέτι ἐν συρτάριον νὰ ἀνοιχθῇ, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἀπόπειραι εμειναν ἀνευ ἀποτελέσματος.

"Ηδη τὰ βλέμματα τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας διηρέψει τούχως εἰς τὸ γραφεῖον, ἐπὶ τοῦ δοποῦ εὐρίσκετο δρυγυροῦν τι δοχεῖον, περιέχον διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα, κομβία, διστεντίδιοι, αἰχμῆρα κονδύλια, μεταχειρισμένα γραφίδες, κλειδία φρολογίων καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγματα. 'Εν τῷ δοχεῖῳ τούτῳ εὐρέθη καὶ μικρὸν κλειδίον, μὲ τεχνήτων ἐπεξειργασμένην, κομψήν λαβήν. 'Η Κλεμεντίνα Ἰουλίας ἔδοκιμαστε, εἰ καὶ ἀνε πολλῆς ἀλπίδος, μήπως δυνηθῆ ν' ἀνοιχτῇ διὰ τοῦ κλειδίου τούτου τὸ συρτάριον. 'Αλλὰ καὶ δοκιμή της αὐτῆς διὸ ἐπίσης ματαία.

"Ἐν φ δημοφάνετο ν' ἀποδέσῃ τὸ κλειδίον εἰς τὴν θέσιν του, παρετήρησεν αἰφνῆς μικρόν τι κιβώτιον ἐξ ἐβενοζόλων, διπερ ἀπὸ πολλῶν ἔδη τοῦν εὐρίσκετο ἐκεῖ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξετασθῇ ύπ' αὐτῆς τὸ πειρεχόμενον αὐτοῦ.

Πρὸς μεγάλην της χαράν καὶ ἐκπλῆξιν, τὸ κλειδίον ἔμροζεν εἰς τὸ κιβώτιον τούτο. 'Ανέωξεν αὐτὸς ταχέως καὶ εἰδεν ἐνθυπιόν της ἔγγραφα ἐσφραγισμένα καὶ φέροντα παλαιάς ἐπιγραφάς: Οικο-

γενειακά έγγραφα, διπλώματα, βαπτιστικά, συμβόλαια, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μεταξὺ τῶν έγγραφων τούτων εὑρέθη καὶ ἡ μετὰ τοσούτου πόδου ἐπιζητούμενη διαδήκη.

Ἡ Κλεμεντίνα· Ιουλία δὲν ἤδυνη θητεῖσθαι ν' ἀνακνεύσῃ. Ετρεις καδ' ὅλα τῆς τὰ μέλη ἔκ τῆς πολλῆς ταραχῆς.

Ἄλλα κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσεν αἰρήνης εὐκρινῶς ποτηματα ἵππου ἐν τῇ αὐλῇ, ἵππου ταχέως καλπάζοντος. Ἐτρόμαζε. Θά ἡτο βέβαια στὸ Καίου! Ἐξ ἀπαντος! Οὐδεμία ἀμφιβολία! —

Μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ταραχῆς ἔρριψεν ἡ Κλεμεντίνα· Ιουλία, ὅπως ἐπρόφθασεν, ὄλα τὰ έγγραφα ἔκεινα εἰς τὸ κιβωτίον, ἐκλειδώσεν αὐτό, ἔθηκε πάλιν τὸ κλειδίον εἰς τὴν θέσιν του, ἥρπασε τὸ κηρίον καὶ ἔξηλθε μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἀδορύβως ἐκ τοῦ δωτατίου. Ἀναβάσσα τὴν κλίμακα ἔθηκε τὸ κηρίον εἰς μίαν ἀπόκρυφὸν γωνίαν καὶ ἔμενεν ὡς ὄπακοντόδοσα.

Καὶ ἔμενεν ἑκεὶ ἐπὶ μακρὸν περιμένοντα ν' ἀκούση τὸν Καίου εἰσερχόμενον, ἀλλ' ὁ Καίου δὲν ἥρχετο. Μήπως δρά γε τὰ βίματα ἔκεινα καὶ ὁ κρότος ἐν τῇ αὐλῇ ἦσαν νέα γεννήματα τῆς ἐξημερώνης φαντασίας της; Ἀπίθανον! Ἀλλ' ίσως ὁ Καίου δὲν ἔμελλε καθόλου

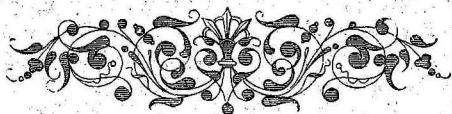
νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὑπομένων παρουσιάζετο αὐτῇ πάλιν εὐκάριστα κατάλληλος διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν διαδήκην.

‘Αλλ’ εἶχεν δρά δι’ αὐτὴν οἴαν δῆποτε ἐν γένει σπουδαιότητα ἢ γνῶσις τῆς διαδήκης ἐκείνης; Δὲν ἤρκει αὐτῇ ἢ γνῶσις τῆς περιουσίας του; ‘Οχι! ‘Αν κατέρθωντε νὰ ἰδῃ ἐν τῇ διαδήκη, πόσον ἐκληροδοτεῖ ὁ Καίου εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰ τέκνα της, τότε ἡδύνατο εὐκόλως νὰ ὑσμήσῃ τὰς ἀποφάσεις της περὶ τοῦ πρακτέου.

‘Ηδη ἥρχισε πάλιν νὰ φοβήται μήπως συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ Καίου, ἀν μετέβαινε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνελέμψαντε τὴν ἔρευναν. ‘Ισως ὁ Καίου ἡσχολεῖτο εἰσέτι μὲ τὸν Ιππόν του. ‘Ισως μετέβη ὁ ίδιος εἰς τὸν σταύλον, διότι δὲν ἤθλησε νὰ ἐξυπηρηθῇ τὸν ιπποκόμον. Δυνάτον, πιθανόν! ‘Αλλ’ ἀφ’ ἑτέρου πάλιν παράδοξος ἐφαίνετο ἡ μακρὰ διαμονὴ τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ ἢ ἐν τῷ σταύλῳ.

Τώρα δὲ ἐσβέσθη ἀλφρόν τὸ φᾶς. Ἡ Κλεμεντίνα· Ιουλία εὐρέθη εἰς τὸ σκύτος καὶ ψηλαφῶσα ἀνέβη τὰς λοιπὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἐνταῦθα πρόσεκρουσεν ἐν τῷ σκύτοις πρὸς μίαν καθηκλαν καὶ ὁ ἀδρύβως ἐπρόμαζεν αὐτὴν τοσοῦτον, ώστε ἔμενεν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἀνευ ἀνατονίης.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

(Ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐν σελ. 293).

‘Η νεαρὰ καὶ εὐπρόσωπος τῆς Κιρκασίας κόρη
ἐν μέσῳ τῶν ἑαρινῶν τοῦ κήπου τῆς ἀνθέων,
φαιδρὰ καὶ ἐπαφρόδιτος ἡρέμα ἐπροχώρει
ἔσθιτα φέρουσα λευκὴν ὡς ἐνδυμα νυμφαῖον.

‘Αβρῶς τὴν χλδόνην ὁ κορψύδος αὐτῆς ποδισκος θύει.
κι’ ὁ ζέφυρος τὴν κομῆν τῆς ἐρωτικῶς θωτεύει.
Μειδίαμα τὰ γειλὴ τῆς τὰ φόδινα ἀνοίγει
κι’ εἰς τὸ γελόνεν δύμα της ἡ χάρις ἀμφολεύει!

Τὰ ἀνθέη θάλλουν κύκλω της κι’ ἐπὶ τοῦ στήθους φέρει
δεσμοῖς ἀνθέων δροσερῶν, εὐχρόων καὶ ἀκμαίων
καὶ πᾶν φυτὸν τοῦ κήπου της λατρείαν τῇ προσφέρει
ὡς βάσιλιδα μεταξὺ ἀπάντων τῶν ἀνθέων.

‘Η κορωνίς κατέστη νῦν ἐξόχου χαρεμίον.
‘Ο κόσμος καὶ τὸ καύχημα πλουσίου γυναικῶνος.
Κι’ ὡς κάλυξ ενδέστατος βασιλικὸς λειρίου
προβάλλ’ ἡ θεία τῆς μορφὴ ἐν μέσῳ τοῦ ἀνθῶνος!

Ἐν Κερτσίφ.

Nik. K. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 289).

2. ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ J. Kleinschmidt. Ερμηνευθεῖσα ὑπὸ Nik. K. Μακρίδου (ἐν σελ. 293).

3. Η ΥΔΡΟΦΟΡΟΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν Ἐλαιογραφίαν τοῦ A. E. Paoletti, (ἐν σελ. 297).

‘Αμέσως ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα καταλαμβάνει ὁ θεατὴς ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του μέρος της Βενετίας, μικράν τινα γωνίαν τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἔκεινῆς πόλεως, τῆς ὁποίας ἡ ιδιορυθμία ἀποτυποῦται καὶ εἰς ἐλάχιστα αὐτῆς μέρη. Δύο κίνες, ἐν φρέαρ, ὀλίγα πλάκες λιθοστρώτου, — τὰ ἀπλούστατα καὶ πανταχοῦ

σχεδόν κοινὰ ταῦτα ἀντικείμενα, ἀρκοῦσιν εἰς τὸν πεπιραμένον παρατηρητὴν διπας ἀναγνωρίσῃ τὸν τόπον, διν παριστᾶ ἡ εἰκὼν. ἀλλ’ ὅταν παρατηρήσῃ καὶ τὰς γυναικαὶς μορφάς, αἵτινες ἐμψυχοῦσι τὸ δόλον, οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία τῷ μένει: Αἱ γυναικεῖς εἶναι Ἐνετίδες. Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἴστανται παρὰ τὸ φρέαρ ἔχουσαι εἰσέτι τὰς ὑδρίας κενάς καὶ παρατηροῦσιν, ή μὲν πρεσβυτέρα μετ’ ἀφελοῦς περιεργείας, ή δὲ νεωτέρα μετά τινος φθόνου, τὴν περικαλλῆ ὑδροφόρον, ήτις βαστάζουσα τὰς βαρείας ὑδρίας πορεύεται οἰκαδε ἱσυχος καὶ εὐχαριστεῖνη, ὡς ἡ Σιλβία τοῦ Λεοπάρδη, — contenta di quel vago avvenir che in mente aveva. M.